

SZABOLCSI HIRLAP.

VEGYES TARTALMU HETI LAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉTEN EGYSZER, VASÁRNAPON.

<p>Előfizetési feltételek:</p> <p>Egész évre . . . . . 4 frt. Félévre . . . . . 2 „ Negyedévre . . . . . 1 „ A községi jegyző és tanító uraknak egész évre csak két forint.</p>	<p>Az előfizetési pénzek, megrendelések s a lap szétküldése tárgyában teendő fölszólalások Piringer János és Jóna Elek kiadótulajdonosokhoz (nagy-debreczeni-utca 1551. szám) intézendők.</p>	<p>A lap szellemi részét képező küldemények, a szerkesztő czime alatt kéretnek beküldetni. Bőrmentetlen levelek csak ismertt kezektől fogadtatnak el. A kéziratok csak világos kívánatra s az illető költségére küldetnek vissza.</p>	<p>Hirdetési díjak:</p> <p>Minden háromszor hasábozott petit-sor egyszer közlése 5 kr; többszöri közlés esetében 4 kr. Kinostári bélyegdij fejében, minden egyes hirdetés után 30 kr fizetetik. A nyilttéri közlemények díja soronkint 15 krajczár.</p>
--	--	---	--

Hirdetések: fôlvétetnek a kiadóhivatalban (nagy-debreczeni-utca 1551. szám.) és **Lehuert A.** könyvkereskedésében.

Kérjük elolvasni!

Lapunk azon t. cz. megrendelőit és előfizetőit, akik az előfizetési díjakkal még mindig hátralékban vannak, tisztelettel kérjük az esedékes összegeknek szíves beküldésére.

Ha pedig, vagy nem tartják méltónak lapunkat a további támogatásra; vagy bármely okból az előfizetési összeget még utólagosan is késlekednek, avagy vonakodnak beküldeni: szíveskedjenek az ezentul érkezendő példányokat visszaküldeni azon megjegyzéssel, hogy „nem kell, vissza“.

Akik pedig lapunkat a jövő évben is támogatni és járítani kívánják: szíveskedjenek e belüli szándékukat f. é. deczemberhó végeig egy 2 kros levelező lapon okvetlen tudatni velünk.

Csak így fogjuk tudni tájékozni és mihez tartani magunkat; csak így dönthetjük el a kérdést: ha vajjon folytathatjuk-e deczemberen túl is a „Szabolcsi Hirlap“ kiadását vagy nem?!

A kiadók és szerkesztőtulajdonos.

Észrevételek.

Az 5-ös albizottság munkálatára.

Előre bocsátom, hogy nem feltünésből, nem hiuságból veszem kezembe a tollat, amidőn a Szabolcs megye bizottmánya által még tavaly novemberhóban kiküldött „21-es bisottság“, illetőleg az ennek kebeléből kimenesztett 5-ös albizottság munká-

latát bonczkés alá veszem. De a megyei közigazgatás terén észlelhető hiányok és bajok oly mérvet öltöttek immár magukra, hogy azokat valahára komoly megbeszélés és fontolás tárgyává tenni, bármelyik polgárnak szent kötelességévé vált.

És mivel ez így van, lehetetlen örömemnek hangot nem adni azon bátor és dicséretes kezdeményezés fölött, amelynek elismerést érdemlő következménye e munkálat, mely előttem fekszik s amelyre ezuttal néhány észrevételt szándékozom tenni.

E munkálat kétségen kívül nagy horderejű; mert hacsak felét vesszük is azon, a központi ügykezelésnél észlelt rendtelenségeknek, amelyeket az „ötös albizottság“ a 21-es küldöttséghez e folyóhó 7-edikén beterjesztett véleményes javaslatában elősorol: oly tényekkel állunk szemben, amelyek a megye bizottmányát a legszigorubb további eljárás eszközésére utalják.

Valóban elszomorító ha meggondoljuk, hogy ily hanyag kezelést épen napjainkban kell észlelnünk; amidőn tisztviselőink oly tisztességesen díjaztatnak, hogy a megélhetés gondjai egyáltalában nem vonhatják el figyelmüket a hivatalos teendőktől. Mindenki előtt tudva levő dolog ugyanis, hogy azon hivatalos állások, amelyek csak pár évtizeddel ez előtt is száz forinttal díjaztatnak: ma azok az állások ugyanannyi ezret javadalmaznak.

Minthogy azonban egyáltalában nincs szándékomban, hogy a kiküldött erélyes albizottságnak prejudikáljak: áttérek az „5-ös albizottság“ munkálatának azon részére, amelyet szerény nézetem szerint, nem tarthatok teljesen korrektnek s épen azért nem is véleményezhetem azt úgy, ahogyan van, elfogadhatónak; aminthogy a „21-es küldöttség“ sem fogadta azt el ily értelemben.

De megjegyzem, hogy az általam jelen észrevételeimben érintetlenül hagyott tételekkel mindenben egyetértek.

Mindenek előtt roszszalom azt, hogy az „5-ös albizottság“ munkálatát a központosítás elve lengi át.

Én határozottan a deczentrálizáció embere vagyok; mert lelkemben meg vagyok győződve arról, hogy minél több egyénre van bízva az ellenőrzés: annál hamarabb fölfedezhetők és orvosolhatók az elkövetett hibák; amit a központból oly gyorsan sem fölfedezni, sem orvosolni nem lehet, mint közvetlen a tett színhelyén.

Még ha barátja lettem volna is a központosításnak eddig; de tapasztalva annak átkos voltát a törvénykezési téren: elfordulnék tőle.

Nem központosítás kell ide uraim! hanem szigoru felelősség és még szigorubb ellenőrzés.

Mindenek fölött pedig a választásoknál hagyjunk fel a pajtáskodással s a rokon kötelékekre való tekintetekkel. Tekintsük csak a képességet és a becsületességet. E két c e n s u s okvetlen meg fog menteni benőket a mai közigazgatási nyomorúságoaktól.

Ami magát a felelősséget illeti, az csak meg volna valahogy törvényeinkben; de mit ér az, ha hiányzik a legfőbb, ha hiányzik: a szigoru feltételek?!

Ime a legeklatásabb példa.

A megyei választások még 1877 évi deczemberhóban történtek; és ime csaknem egész 3 év leforgása alatt, most ad életjelt magáról a tulajdonképeni ellenőrzés! Ez is oly küzdelemben került a bátor kezdeményezőnek, hogy minden követ meg kellett mozgatnia; sőt még a barátsági s egyéb összeköttetések ellen is harcokat kellett izen-

TÁRCSA.

A kis-kőrösi ünnepélyre írta és előadta:
Komócsy József.

Itt ringott hát egykor az a bölcső,
Bölcsője a dalok nagy fiának!
Üdvözöllek, te szerény kis hajlék,
Leborulva áldlak és csodállak!

Itt az alföld tengersík vidékén,
Itt született, itt volt szép világa;
Itt kelt szárnyra repülő sas lelke,
Hol a román végtelenjét látta.

Itt repült föl magas gondolatban,
Tul a földön felhők közelébe,
Hol mosolygva nézett rá Dumától
A Tiszaig nyuló róna képe.

Nem paloták márvány-csarnokában,
Itt látta meg azt a napvilágot,
Mely mióta égi utját járja,
Olyat mint ő, vajh mi ritkán látott!

Hogy ha volna, — vagy csak domb e tájék,
Azt mondanám: ez is Hóreb bokra,

Melyből az Ur szent igéje tört ki
Örökényü, lobogó lángokba!

Lelke láng volt, melynek fénye mellett
Fölmelegszik e hazának népe,
Az a nép, kit nagy szeretetével
Oda ölet végtelen szívére!

Ő ha szólott dalban itt e népről:
Nem hallottunk soha édesebbet! . . .
Büvöshangu és lágylúru lantján
Hó szerelem tündér álma zengett.

Könnyeiben könnyeinket láttuk,
Örömeivel örömiinket zengte;
Rózsaszépen, majd dalos madárka,
Majd meg tépett felhő volt a lelke!

S ha megharsant a honszerelme föl
Érezes ajkán a serkerto enek;
Fölriasztá érző visszhangját a
Rajta csügö honfi bú szívének.

Hallottuk a lánczok vad csörgését,
És láttuk a fényes kard acélját;
Dalai a völgyön és a síkon
Száguldtak, mint a viharzó szél át!

S hol — Szabadság! — zászlóid lobogtak,
Tírteuszként rohant a esatákba:
Ágyu dörgés nem zengé túl hangját,
Még hősebb lett a honvéd szavára!

És midőn a harcok bősüzt lelke
Vérbe fult a gyászos, szörnyü éjben:
Ott esett el, mint óhajta szíve,
Szabadságért, a szent csatatéren!

Ott esett el! . . . Ámde a halál sem
Tépheté meg fénylő koszoruját:

Üstökös lett fenn a csillagok közt,
Ott járja most halhatatlan utját!

Egy világra szórja szét sugárit,
Megcsodálják az idegen népek;
S dalait, mik szívéből fakadtak,
Visszazengik síkok, erdők, bércek!

Sírja hol van? . . . Azt ne kérdezzétek!
Lantját, kardját nem lelé meg senki;
Halhatatlan, örök dicsőségét
E kis hajlék egy világnak zengi:

Itt született, itt ringott bölcsője
A szabadság s szívünk dalnokának!
Törpe minden palota előttd
Szerény hajlék! Én csodállak, áldlak!

Nagyszerű, lélekemelő ünnepély folyt le e hó 17-edikén Marosvásárhelyt. Az erdélyi 1848/9-ediki oroszlán-bátorságu hadvezérnek, az osztrolenkai hősnek, Ibrahim néven a török hadsereg egyik főtisztjének, **Bem Józsefnek** emléksobrát leplezték le e napon.

Az ünnepélyen három ország volt képviselve. **Magyarország, Lengyelország és Törökország.**

nie: csak hogy erélyes és minden esetre tiszteletre méltó föllépésének érvényt szerezhesen egy a bizottmányi gyűlésteremben, mint a közéletben.

Első teendőnek látnám, ha a számon-kérő szék megyénkben is felállítatnék Hajdumegye példájára. E mellett nélkülözhetlen kellék minden megyében egy hivatalos sajtó organum, amely mintegy segédkeze lenne a megyei tisztviselői karnak, különösen oly rendeletek nyilvánosságra hozatalánál, amelyeknek gyors nyilvánvalóvá tétele szükséges. Szabolcs-megyének ily sajtó organuma ma sincs dacára annak, hogy Nyiregyházán jelenleg 4, mond négy hírlap jelenik meg a közönség bosszantására és kiszivattyuzására*).

Ha mindez így volna: nem hiszem, hogy akadna valaki megyénkben, aki a cenzúrázó után óhajtoznék.

Nézetem szerint a „számon-kérő szék” nélkül helyes ellenőrzés nem is képzelhető. Ellenőrzésre pedig, még a legmegbízhatóbb tisztí karral szemben is szükség van.

Nem helyeselhetem továbbá az „5-ös albizottságnak” azon eljárását, melyszerint a szolgabírói hivatalok közül csak kettőt és csupán egy községi jegyzői hivatalt vizsgált meg.

Szerény nézetem szerint, minden szolgabírói hivatalt és minden szolgabírói hivatal területén egy jegyzői hivatalt kellett volna megtekinteniök. Ekkor lett volna eljárásuk korrekt; míg így könnyen a felületesség vádjával illethetik azt.

Koránt sem azért mondom ezt, mintha nem volnék meggyőződve arról, hogy a szolgabírói és jegyzői hivatalok kevés kivétellel egy hasonlóan egymáshoz, mint a „makk a makkhoz”. Mert a jelzett központi kezelés mellett az, másképp csak akkor lehetséges, ha a községi jegyzők a legszakképzetebbek; de még akkor sem pótolhatja ki teljesen a központi rossz kezelést okozott hiányokat. Hanem csak azért mondom, hogy az ellenőrzési eljárás olyan legyen, amelyhez semmi bírálat sem férhessen.

Ezek azon észrevételek, amelyeket szükségesnek láttam elmondani az „5-ös albizottság” munkálatára**).

Nyiregyházi.

A népkertészetről

A népboldogítás különféle eszméinek létrehozatala nemsokára százados életét fogja honunkban lejárni. Hosszú és erős küzdelmek a közös jog áldásait, az egyén függetlenségét megalkotni törekedtek, és hogy a haza független polgárai szellemesek legyenek, arról, az állami igazgatóság indítása folytán, a közélet híven iparkodik gondoskodni. Ugyanígy az anyagi felvirágztatás is, azon alapeszme követelése folytán: mikép »ép testben ép

*) Reméljük, hogy nem általánosságban tetszik ezt érteni.

***) Mi pedig szívesen közöltük azokat már csak azért is, nehogy lapunk részrehajlással vádoltassék. Szerk.

Menynyire volt ez ünnepély országos egyik, vagy másik ország részéről, menyuyiben nem: nem fejtegetem. Annak itt helye nincs.

Én csak áldom a gondviselést, mely alkalmat nyújtott nekem is, mint a dicső tábornagy egykori egyik legfiatalabb tüzérének, egy porszemmel járulni az emlékszóbor talapzatának aljához.

Én csak áldom a gondviselést azon kegyelmeért, amely megengedte érnem, hogy az általam oly igen szeretett, s a bálványozásig imádott tábornagyomról, akivel az erdélyi hadjárat alatt háromszor volt szerencsém személyesen találkozni és ugyanannyiszor pár szót váltani, saját szerény lapom hasábjain, 32 év után megemlékezhessem.

Nem katonai érdemeiről, nem hajmeresztő személyes bátorságáról, nem a mesével határos győzelmeiről akarok e helyütt szólni. Országvilág beszél ezekről.

Én ez emléksorokban, a nagyhadvezérnek egyéniségéről, bámulatot keltő emlékező tehetségéről, általánosan ismert katonai szigorúságával alig összeegyeztethető szelid lelkületéről s azon általam közvetlen tapasztalt, részben átélte mellékeseményekről, amelyeket, mint a komoly történet keretébe nem illő, de amaz időket még is közelről jellemző jeleneteket, a történet muzsája talán sosem jegyzett volna fel, akarok szólni; különösen és főleg a főntebb említett háromszori találkozásról.

Mintha most is látnám, azt a kis, alacsonytermetű, villámzó szemű, domború széles homlokú ősz embert, szürke köpenyében, kezében a történeti nevezetességű lovaglós korbáccsal.

lélek lakik, munkába vétetett. De hogy anyagilag a népet még csak kezdetlegesen sem virul eléggé, azon kevésbé csodálkozhatunk; mert az embernek természetében van, hogy míg ifju, lelkesültsége elérhetlen szellemi vágyak után sóvárog s ha lelke szárnyait a rideg való köllőleg a föld göröngyeihez szegezte: férfi korában kezd már az anyagi boldogulásnak közelében levő eszközeiről is komolyabban gondoskodni. Né-pünk életénél is még az ifjuság kora uralg s az ezeryni bajt hozó s egymást rohanva üző szellemi, eszmeyi vágyak uralkodnak fölötté. Égben járó gondolatok keveslik e földi hazát s gondtalanul tapodtatik ennek áldásdús kebele.

Áhitattal hajlunk meg a függetlenség egy-egy kiváló bajnoka előtt. Magasztaljuk az eszmék virágmagvainak széthintőit. Édesdeden iparkodunk elméletileg tanítani a föld göröngyeit törő s egyengető népet. De a kisbirtokosok, tisztelet a kivételeknek, a mindennapi kerti és mezei munkára kicsinlőleg tekintenek. Olykor-olykor azonban néhol a gyümölcsfák ültetése el is kezdek; a felnőtt fák költséges ápolásában részessítetnek, és sok helyütt csak évtized alatt hoznak egyszer gyümölcsöt. Az alig kielégítő termés miatt, elmegy a nép kedve a gyümölcsfa ápolásától; mert a ráfordított fáradság s költség megfizetve nincs. Tudom, hogy ezen állításom felett a pomológus boszszankodva rázza fejét. Lehet, ha az ő vidékén s kedvező helyzetében volnék, a gyümölcstermelésre nézve én is egyet értenék vele; de a különböző viszonyok különböző eredményre s eszmékre vezetnek. Innen, ahol én élek, év-év után a terméketlen fákkal borított vidéket lehet szemlélni; míg a megélhetést előmozdító kertészet más nemét, a nagybirtokosok kivételével aludni látjuk.

Eljő a váravárt tavasz. A tél által kiélt földmivelő osztály nagy része, mohón szedi a réten a sós-kát, hogy abból étket készítsen. Ha kertjeibe tekintesz, nincs ott egy bokor saláta. Eljő a nyár, mivel enyhíti meg a nép magát? Ugorkája, korai babja, borsója, krumpilija, tökje stb. nincs; még hagymát, petrezselmet is vásárolni kénytelen. Eljő a gyümölcseshozó ősz, fája üres, dinnyét nem termelt, vagyha épen termelt, nem ápolta köllőleg.

A nép fiataljai pedig látván itt-ott a kertészet áldásait, éjjelenként meglöpi a munkás kertjét, s érte otthon a megenyhitett család megdicséri.

Mindezek azt mutatják, hogy a népkertészetet szükség rendezni.

E végett itt volna az ideje a szorgalmi kertek rendezésének, vagy nem tévedek, ha kimondom, létesítésének. Szorgalmi kertek már mindenütt vannak, szól a hivatalos közeg. Igen van; de úgy vagyunk vele, mint a paraszt asszony akadémikus fiának frakkjával, hogy egy éjjel lelkesedéssel toldta ki annak szárnyát; azt híven, hogy fia annyira szegény, miszerint kabátjának egész alját nem bír varratni. A tanítónak, a szorgalmi kert kezelése által, utat nyitának egy kis jövedelemhez; de nem mindegyik élvezheti azt; mert alkalmatlan helyen, felügyelet nélkül áll az iparkertnek nevezett hely s használhatlan, mint a kitoldott alju frakk. A szorgalmi kert törvényeinknek még most is árvája.

Mily helyes volna a dolgot oda módosítani, hogy a tanítói lak közelében, a tanító részére inkább

1848. december közepe táján vette át az első vesztett dézsi csata után Kis-Nyiresen koncentrált kis tábornok, mint a kormány által teljhatalommal felruházott s az erdélyi hadsapatok vezényletével megbízott ezredes.

Először is a tüzérséget vette szemle alá.

Az erdélyi tüzérséget még ekkor csak az úgynevezett »borsódi üteg» képezte, Knall Antal főhadnagy parancsnoksága alatt.

Én és 7 társaim, akik együtt mentünk volt a fővárosból Miskolczra, a borsódi üteg személyzetének betanítása végett, ekkor csak tizedesek voltunk. Igen szép rang egy alig 16 éves fiura nézve.

Miután az ősz ezredes mindegyikünkhez pár szót intézett, előbbi foglalkozásunk felől tudakozódván; oda fordul az ütegparancsnokhoz s kijelenti, hogy a 8 káplárt tüzemestereknek akarná kinevezni, ha a parancsnoknak fontos ellenvetése nincs valamelyik ellen. Ezután Bem és a parancsnok néhány szót váltottak németül.

Az ütegparancsnok, mint később megtudtam, köllőgaim kinevezetése ellen semmi megjegyzést sem tett. Annál több kifogása volt az én tüzemesterré előléptetésem ellen. Az öreg Bem kezdetben nem akart viszszalépní szándékától; de miután a parancsnok először kis termetemet, majd a lovaglásban való járatlanságomat, majd ismét betegségemet és tekintélytelen személyiségemet hozta fel ellenkezése indokául: a vezér végre engedett, oda »lépett hozzám; s miután már tudta, hogy bölcsészettan hallgató voltam, a legszébb latinságú beszédben adta tudtomra, hogy »most még ugyan tizedes maradok; de ha arcom rózsapiros

kertnek használható nagy belsőség adassék, a különféle pusztításoknak kitett külsőség helyet.

Én azt hiszem, hogy a maga jóvoltáért a tanító a kertészet mindenféle nemét szenvedélyvel úzná a népkertészet alapját megvetné. Itt látná a nép és gyermeke, miként kell a földet ápolni. A belső kertművelés szeretete, ösztönözná a külső határ gondosabb művelésére s eleje vétetnék nemcsak a külső lopásoknak; hanem sok inségnek, melyekkel tavaszkor s nyárban a nép nagyrészének küzdenie kell.

A minden oldalról tornyosuló panaszok követelik a nép boldogításának nemcsak eszméit pengetni, hirdetni, hanem a tettek terére lépését is. A tettek tere pedig, a népkertészetnél fog legbiztosabban és sikeresebben kezdődni.

Azért irtam meg a népkertészetre vonatkozó nézeteimet most, még mielőtt a tél beköszönt: hogy az illető körök, a tavasz beálltáig, a szükséges intézkedéseket megtehessek.

Akik a külföldek műveltebb helyeit beutazták, azok fényesen beigazolhatják, az általam elmondott igazságát a népkertészetre nézve.

Bolyongó.

TANÜGY.

A pót-beeslő biztos, mint tanfelügyelő.

A közoktatásügyi miniszter úr több ízben bebizonyította, hogy a tanügynek nem özsinte barátja és hogy a néptanítók jogos kívánlmaít megadni egyáltalában nincs szándékában.

Legközelebb is oly ferde eljárást tanusított a szatmármegyei tanfelügyelő kinevezésénél, hogy méltó megbotrányozást ketlett nemcsak a tanítói körökben, hanem mindazoknál, akik a népnevelés iránt nemesen éreznek.

A hazai politikai és tanügyi lapok élesen megrojják a miniszternek ezen kirívó eljárását, s kigunyolják kapsziaságát. Meg is érdemli! Mert egy megyei tanügy élére, a szellemi mozgalom vezetésére minden, tudományos képzettség nélküli egyént kinevezni: valóságos botrány.

Trefort miniszter ur ugyanis, egy volt finantz-irkokot, két év óta pedig pót-beeslőbiztot Kovács Bélát nevezteki Szatmármegye tanfelügyelőjéül, aki a tanügyi dolgokhoz annyit ért, miut bajdu a harangöntéshez, s akinek nincs más érdeme, mint az, hogy rokonságban van Szatmármegye főispánjával.

És e kinevezés akkor történik, amidőn nem megvededő számmal vannak a hazában okleveles tanárok és tanítók, akik e diszes állást szakképzettségüknel fogva, teljesen betölthetnék; akik a tanügy terén érdemeket szereztek maguknak. Ime ezek mellözésével protectio utján, egy kvalifikálatlan egyénnek jut a tanfelügyelői fontos állomás. Ne adja az isten a corruptió ily korszakában, hogy egykor megyénknek is ily forma, »csuda-bogár» cikkeiről hírnevessé lett tanfelügyelője legyen; mert bizony nem lenne benne köszönet, a haladás helyett hanyatlásnak indulna népnevelési ügyünk.

Az 1876-ik évi XXVIII törvénycikk 3-ik §-a a következőket rendeli:

»A tanfelügyelőt, az oktatáshoz és a közigazgatás ügyeihez értő egyének közül a vallás- és közok-

lesz, jelentsem magamat nála s ő azonnal tüzemesterré léptet elő.»

Én e szelid hangon tartott beszéd után, szépen meghajtottam magamat diákosan; amire azután oly hangos kaczagás lett, hogy még a komor Bem is markába csapott párszor lovag ostorával. Ez később is mindig jó jelre mutatott nála.

Igy maradtam én továbbra is tizedesnek.

Ugorjunk át katonásan 3 hónapot.

Mik történtek e 3 hó alatt? azt igen hosszu volna elsorolni. Olvasóim legnagyobb része tudja, hogy Bem e 3 hó alatt meghódította Erdélyt. E néhány szóval mindent elmondtam.

Szebenben vagyunk.

A naptár marc. hó 15-két jelzé, amidőn én, mint már ekkor a királyhágón tuli tüzéri főparancsnokság irodájának egyik tagja, de fájdalom még mindig csak káplári rangal, a főhadi szálláson megjelentem, a napi parancs leírása végett,

Bem ekkor épen Szebenben volt.

Midőn már a napi parancs leírásával megbízott altisztek, egy a zászlóaljaktól, mint az ezredektől együtt voltak: a tágas terem közepén egyszerre csak megáll az én Bem apóm, már akkor mint tábornok.

Először is a tüzér-altiszt után tudakozódott e szavakkal.

— Von Artillerie wer ist hier? (Ki van itt a tüzérektől?)

— Én, jelentem alássan, tábornok ur!

A tábornok oda lép hozzám, végig mér mély és erős tekintetével; azután szelid hangon a kö-

tatásügyi miniszter nevezi ki, különös tekintettel azokra, akik az oktatás és iskolai igazgatás terén magukat gyakorlatilag is kitüntették.

Hogy a fentebb említett pót-becslőbiztos ur az oktatás terén kitüntette volna magát, s a törvény eme követelményeinek meg felelne: azt csak a szabadelvű miniszter hiszi, akinek következő szavai eléggé igazolják nézetét: »A tanügyi igazgatósághoz, úgy mond, nem szükséges tanítói qualificáció; mert azt elvégzi kevesebb műveltségű ember is!«

Midőn a szabadelvű kormányának szabadelvű minisztere ily elveket vall; midőn az alkotmányos magyar miniszter a törvény világos szavai ellenére intézkedik: akkor ne csúdlakozzék a szegény néptanító, ha a példa ragadós, s itt-ott erőszakos támadásnak, jogtalan és törvénytelen eljárásnak van kitéve.

Mint hírlík, a szatmármegyei tanítóegylet feliratot fog ez ügyben intézni az országgyűléshez, hogy az ily visszaélésekért a miniszter felelősségre vonassék. Helyesen tessék. Ne is hagyják magukat félre vezetni azon szolgálkú társaitól, akik már is tisztelgenni óhajtottak új tanfelügyelőjüknek. Mutassák meg, hogy hivatásukat értő, önértékes tanfériak, nem hódolnak a hatalom ferde intézkedéseinek, és nem bókólnak a protekció útján hivatalra jutott pót-becslőbiztos-féle tanfelügyelőknék.

P. I.

Felhívás a nyiregyházai kereskedői ifjúsághoz!

A k o r i n t: h a l a d j u n k!

A magyar sajtó csak jogos követeléssel lépett fel, mikor egyhangulag kimondta a kereskedelem magyarosodásának szükségességét Magyarországon.

Az úszók ellett vetve és gyujt mindenfelé.

Nagyszóval keletkezett mindenütt széles ez a hazában. Majdnem gomba módra létesülnek az egyletek és szövetkezetek a nagy és nemes cél előmozdítására.

Önök tisztelt barátaim! mint leendő kereskedők sem maradhatnak tétlenül eme sokat mondó mozgalommal szemben. Önökön van a sor, a talajt előkészíteni azon időre, amidőn önök fognak az actió terére lépni.

De mivel egy fecske nem csinál nyarat, — és mert nagy czélok mindig nagy, vagyis összesített erőket igényelnek: ezennel felszólítom önöket a kereskedelem magyarosításának zászlója alá való sorakozásra! Alakuljanak egy testté s a cél egy lépéssel közelebb lesz. Mivel pedig kereskedő reális haszon nélkül semmit sem tesz: ezennel megígérem, hogy mihelyt a kereskedő ifjúság egyletté alakult s helyiségük leendő: én megismertetem önökkel az egyszerű és kettős könyvitel-tant, természetesen magyar nyelven előadva. Ime már a kezdet is haszonnal kínálkozik!

Rajta tehát ifju barátaim! Gyűljetelek össze és teremtsétek meg a »nyiregyházai kereskedő ifjúsági egyletet!«

Deutsch Adolf.

HIRMONDÓ.

(sz.) Aki mai tárczánkra egy pillantást vet, lehetetlen, hogy bizonyos kegyeletes érzés ne lopózzék szívébe; lehetetlen, hogy e kérdést ne intézze önmagára.

*) Adja az ég, hogy e szép gondolat mielőbb testet öltson magára! Mi részünkről, előre is felajánljuk lapunk hasábjait ugy e testület életre hívása, mint annak majdan megszilárdítása körül szükséges szellemi segítségéhez. Szerk.

vetkező szavakat intézi hozzám természetesen német nyelven:

— Mi már láttuk egymást kis tűzér?!
— Igen is kérem alásan, Kis-Nyiresen.
— Csakugyan Kis-Nyiresen. Nagyon helyesen. Igaz, ön az, akit Csányi kormánybiztos, a bánfi-hunyadi expedíciókor tanusított katonai pontosságaért és éberségeért 2 arannyal tüntetett ki Bánfi-Hunyadon?

— Igen tábornok ur! én voltam.
— Szép, nagyon szép. Minő rangja van?!

E szép, szelid szavakra én is neki bátorodtam. Megvallva az igazat, ekkor már a büszkeségnek bizonyos nemét érzem emelkedni keblemben. Bátor, emelt hangon feleltem.

— Még mindig csak káplár tábornok ur!
— Bem az elmaradhatlan lovagkorbácsos ismét tengerébe csapott nehányszor.
— Igéretem szerint ön e percztől fogva tüzemester.

Erre összeütöttem bokámat, s katonás bókot csaptam nem ugy, mint Kis-Nyiresen, amikor még a diák-elemből több volt bennem, mint a katonából.

Most négy, eseményekben és küzdelmekben gazdag hónapon röptünk át képzeletünk szárnyain.

Marosvásárhelyen vagyunk.
Éjfél után egyet utótt az óra, midőn álmomból a napi parancsra hívó jel felhangzott Marosvásárhely utcáin.

Nem lepett meg a jel senkit. Hozzá voltunk szokva

hoz: » Mi hozhatta ily közel egymáshoz e két nagy nevet? Bizony nem a pusztá vletlen. Volt ebben része a gondviselésnek, volt ebben része a hazafiságnak. Valóban meglepően kedves érzést költ minden igaz hazafi keblében a kegyeletnek és tisztületnek azon találkozására, melyszerént Bem József emlékszóbra épen azon a napon lepleztetik le Marosvásárhelyen, amely napon Petőfi születési házáat a »Petőfi-társaság«, az »írói« és »művészi kör« ünnepélyesen birtokába veszi Kiskörösrön. Bizony nyál édes megnyugvással tekinthet le a két nagy szellem égi honukból Magyarországra! A nép, amelyet a lánglelkű költő egész a haláláig hűen szeretett, s a haza, amelynek szabadságáért a katona anynyi önfeláldozással s oly meleg odaadással küzdött, nem feledkezett meg nagyjairól. Az egyiknek emlékoszlopot emelt az egyik, — a másiknak születési házáat vásárolta meg a másik hazában. Akik oly közel állottak 1878/9-ben egymáshoz az életben s oly messze szakadtak halálukban: a hálás magyar nép tisztelete és kegyelete, ismét összehozta őket, illetőleg szellemeiket a marosvásárhelyi és a kiskörösi ünnepélyben. Mai tárczánk e két nevet, e két ünnepélyt kíváuta megtestesíteni tartalmában. Legyen áldott mindkettőnek emlékezte: »Mig csak e hazának egy romlatlan gyermeke leendő!«

+ Zoltán János alispán ur felhívja a kállói megyeház-épület értékesítése tárgyában megbízott küldöttség tagjait, hogy f. é. novemberhó 3-án délelőtt 9 órakor, Budapesten a váci utcában levő »Koroná«-hoz címzett kávéházban, előzetes értekezés végett, megjelenni sziveskedjenek.

[.] A vallás- és közoktatásügyi minisztérium, mint biztos forrás után tudjuk, Pachmayer Fáni helybeli leánynevelde-tulajdonosnőnek megengedte, hogy elemi magán leányiskolája mellé kisdóvódót, illetőleg gyermekkertet állíthasson. Köteleztetik azonban a tulajdonosnő, hogy a létesítendő óvodát tágas, egészséges s lehető árnyos kerttel, vagy befásított udvarral ellátott helyiségben rendezze be és kellőleg szerelje fel. Nemkülönben köteleztetik arra is, hogy mindaddig, amíg ő maga az óvó képesítő oklevelet meg nem szerzi, a gyermekert vezetését okleveles óvónőre bizza, és hogy az intézetben kizárólag a magyar nyelvet használja.

(t.) A hagyatékai leltárakhoz szükséges s a telekkönyvi hatóságok által, a törvény értelmében bélyegtelenül kiállítatni szokott telekkönyvi kivonatok felhasználása körül tapasztalt visszaélések megszüntetése és annak biztosítása céljából, hogy a községi jegyzők, az 1877. XX. t. cz. 237. §-a értelmében, a telekkönyvi hatóságok által kiszolgáltatandó bélyegtelen telekkönyvi kivonatok, csak oly esetekben kérhessék, amelyekben azok a törvény rendelkezéséhez képest kiadandók: a belügyminiszter az igazságügyminiszterrel egyetértőleg elrendelte: hogy 1) a községi (kör) jegyző köteles, az 1877. XX. t. cz. 228. §-a és az árvászéki ügyrend 143. §-a szerént eszközölt haláleset-felvételek az árvászéket illető példányát az árvászékek beküldeni; 2) az árvászék elnöke, a térítvénynek azon helyeit, amelyek az árvászéki iktató könyvi szám és a beérkezés idejének bejegyzésére szánvák, kitöltvén, azt aláírásával és az árvászék szinnyomatu pecsétével ellátva, az illető jegyzőnek visszaküldi a végből, hogy a telekkönyvi hatósághoz szó vagy írásbelileg intézendő megkeresése mellett, beszolgáltatva igazolja azt, hogy a kért telekkönyvi kivonat, az általa felveendő és a betérjesztendő leltárhoz leendő csatolás végett szükséges.

Azért már ekkor nem is vetkeztünk le. Csaknem ébren aludtunk.

A főhadiszállásra siettem. Csak itt tudtam meg, hogy az öreg Bem alig fél órával azelőtt érkezett meg.

Egyszerre nyílik az ajtó s belép rajta a mi imádot tábournagyunk felkötött karral, sáros öltözetben. Ekkor veszté el a jobb kezének középső ujját.

— Szokása szerint, legelőször a tűzér-küldött után tudakozódott.

— Itt vagyok, jelentem alásan tábornagy ur!

A tábornagy ezuttal is közelebb lépett hozzám, s fölismervén bennem a kisnyiresi káplárt s a szebeni tüzemestert, e pár szót intéz hozzám:

— Él még kis tűzér?!
— Szolgálatára tábornagy ur!

Ez volt harmadik és utolsó találkozásom a nagy emberrel, akinek emlékét szívembe zárva hordoztam mind e napig és hordozni fogom koporsóm zártáig.

Bocsáss meg dicsőült szelleme az ünneplő férfinak, hogy emlékszóbrod leleplezése alkalmával, én is bele szóltam a közös örömrivalgásba! hogy elég merész voltam ez alkalomból, sajtó útján nyilvánosságra hozni e rám nézve oly igen boldogító és keblemet büszkeséggel eltöltő háromszori találkozást, amire én mindig fölemelt fővel és büszkén gondolok.

El kellett ezeket mondanom a halhatatlan férfit iránti tisztületből és hálából. Nagy szelleme minden bizonynyal meg fogja ezt nekem bocsátani. Hiszen csak a valót, az igazat mondtam el.

Kmethy István.

(§.) Gottfried Ignác járási orvos, mint halljuk, a napokban visszavonta lemondását. E hirt örömmel hozzuk a nagyközönség tudomására.

— A megyei tanfelügyelő ur jelentéséből fájdalommal értesültünk, hogy Szabolcsmegyében jelenleg 34 oklevél nélküli, tehát nem képesített tanító működik. Vajjon ki e szomorú dolognak oka?! A törvény, vagy törvény végrehajtói?!

— Közadó fejében befizetett megyénk területén a múlt szeptemberhóban: 562,309 frt. 13 1/2 kr. Hátalékban van 631,878 frt. 60 1/2 kr.

× Karász községben folyóhó 14-edikén mint onnan írják, két kisvárdai pénzügyőr egész dohány csempész-csapatot ugratott szét. A csempészek felvidéki zsidók voltak, akik közül csakis egy rongyos öltözetű egyént tartóztathattak le, amenynyiben maguk a csempészek, lovaik és dohánynyal megrakott szekerük viszahagyásával, elfutottak. A szekereket Kisvárdába hajtották. A szekerek és lovak elárvereztetvén, 320 frt folyt be a kincstár részére. Az elkobzott dohány 27 mázsa volt.

(m) A nagy-kállói kórházi élelmezés folyó év novemberhó 17-edikén fog árlejítés útján kiadatni a legkevesebért vállalkozónak. Az írásbeli ajánlatok novemberhó 17-én déli 12 óráig nyújtandók be, 50 kros bélyeggel és 2000 frt bánatpénzzel ellátva.

(*) A marha-szállítványokra nézve, a földmívelés-ipar-és kereskedelemügyi miniszter legközelebb akkép intézkedett, hogy miután a marhaszállítványoknál gyakoriak a panaszok, hogy a marha a megérkezés után hosszabb ideig le nem rakatik, a vasuti állomás-főnökök utasítatnak, mikép élő állatszállítványok az esetben is, ha alkonyat táján érkeznek az állomásra, a fél kívánatára, még ugyanazon napon este, a hivatalos órákon kívül is, kirakandók.

[m.] A nyírvíz-csatorna ásátásához, mint halljuk, tömegesen jönnek a munkások Szentes és Csongrád vidékéről. Az olasz munkások ellenben, mint akik a hozzájuk kötött várakozásnak csak nagyon kis mérvben feleltek meg, hazájukba mennek. Igen valószínű, hogy a csatorna még ezidén elkészül Kemecsig.

(l) Kisvárdán egy izraelita családapa, családját elhagyva, neje pénzével Amérikába akart kiszökni a mult hetekben. A nő észre vévén férje szándékát, táviratilag folyamodott a belügyminiszterhez. A miniszter már értesítette Szabolcsmegye alispánját, hogy az illető kivándorló részére, az utlevelet nem fogja kiszolgáltatni; egyszersmind a szökevénynek személyleírását felküldetni kéri.

× A zuglapok ellen, a párisi rendőrség közelebb erélyesen föllépett. Két szeméremstörtö czikkeket közlő lap szerkesztőjét el is fogatta. Bizony nálunk sem ártana, ha az erkölcstelen és szemérmetlen hírlapi közlemények kissé szigorubb kritika alá vétetnének. Különösen óhajtható volna, ha a nemzeti irodalomra csak szégyent és gyalázatot hozó, minden qualificáció nélküli egyének, szabók, szatócsok, festők sat által szerkesztett lapokra nagyobb és leskiismeretesebb figyelmet fordítana a fővárosi sajtó. Vagy azt gondolják oda fenn a tejben-vajban uszó újságíró urak, hogy a nemzeti nyelvet philoxeraként pusztító, s csak a skandalumok után kapkodó vidéki hírlapok jobbak s talán kevésbé veszélyesek a közművelődésre és erkölcshözre, mint a szeméremstörtö, piritó és aljas irányzatú zuglapok?! Cseppet sem különbek; sőt még veszélyesebbek. Ezek a művelt embert boszantják s a jobbakra kevésbé hatnak veszélyesen; mig amazok nemcsak boszantják a műveltebb és képzetebb olvasókat, hanem egyenesen az irodalom tekintélyét ássák alá s a nemzetet compromitalják.

(y) Miklóssy Gyula miskolczi szinigazgatónak közelebbi körünkben létéről és társulatának működéséről, a Kassán megjelenő »Szinészeti Közlöny« következőképen emlékezik meg: »Miklóssy Gyula szinigazgató, Miskolcztól 8 előadásra Nyiregyházára utazott, hol állítólag 100 bérlettel várták. Miklóssy a jóreménység fejében oda is vitte társulatát és f. é. októb. hó 8-án meg is kezdte előadásait »Járvány« cz. vigjátékkal — kis közönség előtt. Csak ekkor vette észre Miklóssy mennyire felültették. Néhány uri ember, kiknek érdekük ugy hozta magával, a társulatot kicsalta téli állomásáról; 100 bérlettel hitegetvén az igazgatót s a 100 bérletből lett 11. mondd tizenegy. Ez oly lelkiismeretlen eljárás, minővel nem mindennap találkozhatunk s melyért megérdemelük az illetők, hogy neveiket nyilvánosság elé hozva, a közvélemény kárhóztató itéletének adjuk át. Miklóssy már túl volt minden bajon, benn volt téli állomásán és most mások privát passiójáért ismét belevonták a hinárba. Így van az, ha valaki könnyedén hitelt ad, oly tüzesvérű galléroknak, a kiket tettvágy helyett csak szájjal áldott meg a végzet.« Ha mind ez így volt, amit különben mi is hajlandók vagyunk hinni, igen sajnáljuk. Különben ennek bizonyos mérvben Miklóssy ur maga is oka; amenynyiben oly emberek és czegek által engedti magát befolyásoltatni, akik előtt Miklóssy ur és a szinügy érdeke, rendesen csak másodrendű kérdés; az első igen természetesen saját érdekük lévén.

Alkalmat veszünk ezuttal magunknak kijelenteni, hogy Miklóssy ur társalata sokkal melegebb pártolást érdemelt volna, mint aminőben részesült. El merjük mondani, hogy Miklóssy ur ily jól szervezett társulatot Nyiregyházán aligha mutatott be. Node mind másképp lesz ez, ha a nyiregyházai »állandó szinpártoló egyesület» megalakul és megkezdzi működését!

— **Oktober 17-edikéről** még egy szép eseményt jelezhetünk fel. A nagy-kaniszi kereskedő ifjak önképző egyesülete ugyanis folyó októberhó 17-én tartott közgyűlésében elhatározta, hogy ezentul a kereskedelmi tanfolyamot nem németül, hanem csakis magyarul fogja fenntartani, és hogy az egyleti helyiségben társalgási nyelvtől, csak a magyart szabad használni. Éljének a nagykaniszi izraeliták! Mert tudnunk kell, hogy ott a kereskedő testület 9/10 ed része mőzesvallásu.

(y) **Benczi Gyula**, a hosszú és unalmas esték rövidé és élvezetessé tetelére nézve, a nagyobb városok példájára, elhatározta, hogy a helybeli első rendű nyilvános helyeken, u. m. a szállodákban és kávéházban, hetenként *zene-estélyt* rendez. Jelesen a »Hárs-hoz« cimzet szállodában minden *vasárnapon*, a Weinberger Bernát-féle vendéglői helyiségben minden *kedden*, a Gredig és társa-féle kávéházban minden *csütörtökön*, a »Nagy-vendéglő« éttermében minden *szombaton*. Figyelmeztetjük Nyiregyháza város férfi- és női közönségét ezen unaloműző és kedves szórakozást nyújtó estélyekre.

Irodalom és művészet.

□ **Táborszki és Parsch** zeneműkereskedésükben megjelent és Nyiregyházán Léhner Antal könyv- és papirkereskedésében kapható: »Quadrille«, zongorára Cooke Huberttől. Ára 1 frt.

ANYAGI ÉRDEKEINK.

Az őszi árpavetés előnyeiről . . .

Mokry Sámuel jeles gazdászunk több gazdasági lapban a következőket írja:
Rozsdajárta vidékeken igen ajánlatos, buza helyett őszi árpát vetni. Mert míg a buza amott holdanként nem ritkán csak 2 métermázsájával és 8 frtjával 16 frtot jövedelmez, — a rendszeren igen bőven termő őszi árpa hozamát 10 m mázsájával és 5 frtjával 50 frtra tehetni.

De nem csak rozsdajárta vidéken indokolt az őszi árpa termelése, hanem minden gazdaságban is, még pedig nem csupán bő hozama kedvéért, hanem azon fontos előnyénél fogva is, hogy június 15—20 közt érik, és így még az aratás megkezdése előtt, olcsó napszámon lehet betakarítani. Fent nevezett az idén őszi árpájával (vontatókban) készen volt, mire a buzát és tavaszi árpát aratni kellett. Került pedig holdjának letakarítása 70 krba, míg aratás idején egy holdnak letakarítása, az élelmezést bele számítva, legalább 3 forintba kerül. — Holdonként 2 frt 30 kr aratási megtakarítás és a rozsdamentes bőtermés megérdemli tehát, hogy az őszi árpát nagyobb figyelemre méltassuk.

Ugyancsak ő két évvel ezelőtt hozott Bácsmegegyéből — hol azt a svábok rendszeren termelik — őszi árpavetőmagot, és azt azóta elszaporította annyira, hogy most vetőmagul 200 métermázsával szolgálhat. (Lakása: Gerendás, u. p. Apáca) Ára?

A »Budapest« után.

A szerkesztő levél-szekerénye.

N. K. Szent-György-Abrány: Köszönöm a szives értesítést és a másik dolgot. Cikked azért nem jött e számban, mert minden áron első helyen akarom azt közölni. A mai vezércikk pedig már régebben hever íróasztalomon. Áldást és békét!

Sz. L. P. Petri: ŐIhol kérel? az éji homályban. Válaszodat, legyen bármily hangu, szorongattatások közt várom. De ha lehetőséges: csak jó legyen. Kérlek!

ÜZLET, októberhó 23-ikán.

<i>A gabonacsarnoknál bejegyztet árak.</i>	Burgny. »	1.— 80.00
Buza 100 kl.	Marha hús 1 kl.	44
Borju hús 1 kl.	48	
Borzs » » » »	Sertés » » » »	52
Árpa » » » »	Juh » » » »	32
Zab » » » »	Háj » » » »	90
Kukorica » 5.10 7.60	Disznózsir » 1 00	
Köles » » » »	Szalonna » » » »	88
Paszuly » 9.25 9.50.	Fagyú (nyers) » » » »	34
Szesz lit. k. 33. n.32	Zöltség » » » »	5
<i>Piaci árak.</i>	Paprika » » » »	50
Borsó » » » »	Írós vaj 1 liter	60
Lencse » » » »	Eczet » » » »	10
Mund-liszt 23.40 —.—	Széna 100 klg	3.50
Zsemlye » 21.00 60.—	Szlm. (tak) » » » »	1.20
Buza » 19.40 00.—	Bikfa 1 köbmt.	3.00
Barna k. » 10.40 0.00	Tölggyfa » » » »	2.75

Közlekedés, a m. k. állam-vasut tiszai vonalán.

Állomások	Személy-vonat			Vegyes-vonat			Személy-vonat		
	1. 2. 3.	1. 2. 3.	4.	1. 2. 3.	1. 2. 3.	4.	1. 2. 3.	4.	
o s z t á l y									
Debreczenből indul	9.10	3.25	7.45						
Hadház	9.57	4.12	8.41						
Téglás	—	*4.19	—						
Ujfehértó	10.27	4.42	9.14						
Nyiregyháza	10.55	5.10	9.45						
Dessewffy	11.10	*5.58	10.27						
Királytelek	11.39	6.27	10.40						
Rakamaz	—	6.56	10.59						
Tokaj	12.16	7.45	11.20						
Tarcsal	—	8.05	11.33						
Szerencs	1.—	9.15	12.10						
Miskolezra érkezik	2.25	10.35	1.30						
Miskolezról indul	3.55	6.—	2.05						
Szerencs	5.20	8.—	3.45						
Tarcsal	—	8.26	4.07						
Tokaj	5.59	8.50	4.25						
Rakamaz	—	9.07	4.39						
Királytelek	6.33	9.34	5.02						
Dessewffy	—	*9.47	*5.13						
Nyiregyháza	7.—	10.09	5.30						
Ujfehértó	7.20	10.25	6.10						
Téglás	8.—	11.01	7.—						
Hadház	—	*11.26	—						
Debreczen	8.43	11.36	7.57						
Debreczen érkezik	9.30	12.18	8.50						

A m. k. éjszak-keleti vasut vonalán.

Állomások	Vegyes-vonat			
	1. 2. 3.	1. 2. 3.	1. 2. 3. 4.	1. 2. 3. 4.
o s z t á l y				
Nyiregyházáról indul	—	5.40	12.17	
**Sóstó (megállóhely)	—	—	—	
Kemecse	—	6.30	1.12	
Demecser	—	7.08	1.54	
Pátróha	—	7.32	2.18	
Kis-Várda	—	8.07	3.08	
Ungvárra érkezik	10.28	11.06	6.35	
Ungvárról indul	3.40	4.23	7.36	
Kis-Várda	—	7.32	11.28	
Pátróha	—	7.59	11.55	
Demecser	—	8.31	12.27	
Kemecse	—	9.05	1.06	
**Sóstó (megállóhely)	—	—	—	
Nyiregyháza	—	9.53	1.54	

*) A vonal csak akkor áll meg egy percze, ha utasok ki- vagy beszállanak.
**) A téli hónapokon át a vonatok nem állanak meg. A bekerítve nyomtatott számok az éjjeli, azaz az esti 6 óratól reggeli 6 óraig tartó időt jelentik.

Felelős szerkesztő és tulajdonos:

Kmethy István.

Kiadók: **Piringer János és Jóba Elek.**

H I R D E T É S E K.

Szülésznői jelentés.

Tisztelettel értesitem a nagyérdemű nyiregyházai és vidéki közönséget, hogy Máté-Szalkáról, ahol mint járásbeli okleveles szülésznő 20 évig a tisztelt közönség megelégedésével találkozva működtem, és onnan Nyiregyházára telepedve, már 5-ik évben helyben elismeréssel találkozva működöm. Minek folytán bátorkodom a nagyérdemű közönség pártfogását ki kérni. Lakásom pazonyi utca 794-ik szám alatt Takácsi Alajos orvos urnál.

Tisztelettel vagyok a nagyérdemű közönségnek

alázatos szolgálja

Ternyey Luiza.

Ezennel van szerencsém a t. cz közönség becses tudomására hozni, hogy üzletemet ujonnan berendezvén, sikerült a hirneves egri czég

BRAUN EM. butor iparostól

egy bizományi raktárt kapni,

minek következtében képes vagyok nemcsak igen jutányos áron, hanem kitűnő jó árukkal is szolgálni. Dús választékban található tehát nálam mindennemű **kárpitos-, asztalos- és pipere-butor-, álló-toilet-, aranyozott- vagy fakeretű-tükör,** nemkülönbön mindennemű **hajlított fa-butor-, képek-, varrógépek, szőnyegek,** szóval minden e szakmában vágó tárgyak a lehető legjutányosabb áron szerezhetők meg nálam, miről minél számosabb látogatás által meggyőződni a t. cz. közönséget tisztelettel meghívni bátorkodik

alázattal:

WEISZ LEOPOLD,

a róm. kath. egyház épületében a nagyvendéglővel szemben.

A fenti tárgyakat részletfizetésekre is kész vagyok kiszolgálni!

Helyiség változtatás.

PIRINGER JÁNOS és JÓBA ELEK

KÖNYVNYOMDÁJUKAT

folyó 1880. október 1-sőtől kezdve nagy-debreczeni-utca BLAHUNKA-féle HÁZ az ugynevezett KOMLÓ helyiségbe tették át.

Ugyan itt lesz, ugy a „Szabolcsi Hirlap,“ valamint a „Nyírvidék“ szerkesztősége és kiadó-hivatala is, hová az előfizetési pénzeket küldeni kérjük; s hol hirdetések legolcsóbb árszámítással felvétetnek.